

[Niels Helveg Petersen.]

ændringer i dødsbøbeskatningen. Fra min side er dette ikke en efterlysning af sådanne ændringer; jeg var ikke dengang i udvalgsarbejdet på nogen måde overbevist om, at det var særlig praktisk at gennemføre en beskatning af ikke-realiserede stigninger, men vil da gerne høre, om man har gjort sig videre overvejelser i finansministeriet vedrørende de tanker, man havde dengang.

Lütken: SF kan tiltræde, at man nu retter den skatteregel, der i dødsåret på en helt utilsigtet måde i visse tilfælde skærper beskatningen for den længstlevende, der hensidder i uskiftet bo. Vi kan ligeledes tiltræde, at man giver mulighed for, at de skatteydere, der måtte være blevet beskattet efter de gældende hårde regler, indtil udgangen af 1972 kan begære beskatningen ændret til den nu foreslåede mildere ordning.

Den nydannelse, at fordelene ved hustrufradrag kan komme en overlevende ægte-mand til gode, finder vi også helt rimelig.

De foregående ordførere har fremført forskellige betragtninger vedrørende dødsbøbeskatningen som helhed. Jeg skal da være den allerførste til at give min tilslutning til, at disse regler er frygtelig indviklede, så indviklede, at de selv for sagførere og revisorer og andre trænede folk kan være vanskelige at klare. Spørgsmålet er blot, om det er nemt at tage den slags ting ud af skattesystemet og sige: på dette område vil vi forenkle. Så vidt jeg kan se, er mange af disse regler nemlig en konsekvens af den indviklethed, man har skabt i skattesystemet i øvrigt gennem en lang række fradrag, afskrivningsregler osv., således at man har været nødt til at føre successionsprincippet videre, og når man kræver forenkling, synes jeg man skal gøre sig klart, at man må gå længere tilbage, nemlig til det, der er roden til ondet. Det er ikke, fordi jeg ikke tror, man kan forenkle dødsbøbeskatningen, men jeg tror ikke, man når så forfærdelig langt, medmindre man vil drage den konsekvens, at det, der har været udskydning af skat, skal ende med at være en total fritagelse for skat, og det tror jeg altså ikke man kan sige god for.

Vi kan i øvrigt anbefale lovforslaget og vil behandle det velvilligt i udvalget.

Finansministeren (Grünbaum): Jeg vil gerne takke for den meget velvillige modtagelse, dette lovforslag har fået.

Til hr. Hans Lund vil jeg sige, at jeg synes, det er en meget sympatisk tanke, at man kunne inddrage det, der blev kaldt et panel af praktiske skattefolk osv. Til en vis grad sker det jo, når man under forberedelsen af lovgivningen taler med folk udefra, men jeg ved ikke rigtig, hvordan dette kan ordnes. Den tankegang er mig i hvert fald ikke fjern, at man inddrager folk uden for centraladministrationen til at snakke med om de ting, vi skal lave herinde.

Jeg må sige i øvrigt, at jeg havde ventet, at de tre forhenværende regeringspartier i hvert fald her i dag ville erkende, at det var en fejl, der blev begået i 1969 af de tre partier, at man derved havde pålagt den efterlevende ægtefælle en ekstra beskatning; jeg havde ventet, at de havde udtrykt en vis anerkendelse af ændringen. Man har sagt her, at man anser det for rimeligt, at vi får ændret disse regler, og man har givet tilslutning til det, men jeg synes egentlig godt, man kunne have vist en lille smule selverkendelse ved behandlingen af dette lovforslag.

Jeg skal ikke gøre noget stort nummer ud af det. Vi ved jo alle, at dette i og for sig ikke har så meget med dødsbøbeskatningen at gøre. Det er lidt af en tilsnigelse at begynde at drøfte dødsbøbeskatning i forbindelse med dette lovforslag, for dette er jo et kildeskatteforslag. Det drejer sig om regler, der blev ændret i 1969 først og fremmest af hensyn til vores edb-folks krav om ændringer. Det skete på dette område, og det skete på en række andre områder — også i uheldig retning. Vi har jo allerede fået rettet på et af dem; det var det tilfælde, hvor en efterlevende ægtefælle skulle betale en ekstraskat, fordi ægtefællen var død, af 5.000 kr., nemlig det personfradrag, der bortfaldt. Jeg rejste sagen i folketinget sidste år, og vi fik det da heldigvis rettet. Der skete også det i 1969, at man fandt ud af, at af hensyn til edb-betjeningen var man nødt til at tage årets udgang som afgørende for, hvorledes beskatningen skulle være ved slutskatteopgørelsen for hele det foregående år. Det er jo ganske urimeligt, og jeg sagde dengang, at vi kan ikke i den grad bøje os for edb-syste-